Temma ette, ja rägi nüüd mulle üllest, mis sa olled teinud: ärra salga mo eest ärra. Akani südda sai nende sannadega nenda likutud, et ta ei moistnud sallata, ta hakkas warsi sedda omma patto üllestunnistama ja ütles: Tõest ma ollen Jehowa Israeli Jummala wasto patto teinud, sest ma ollen nenda ja nenda teinud. Mis siis se hirmus pat olli, mis ta teinud? se olli se, nenda kui ta isse üllestunnistas, et ta olli ühhe pitka kue, kaks sadda höbbe-sekli ehk sadda ruubla, ja ühhe sure kuld-tilkuti ennesele wõtnud; sesamma Akan andis ka teada, kus need riistad piddid ollema ta telkis. Siis läkkitas ka Josua senna ta telgi jure neid, kes need asjad sealt ärratõid. Ei olnud siis armo ühtegi ennam, Akan omma lastega ja weistega sai kiwwidega surnuks wissatud, ja keige omma maia riistadega pärrast ka ärrapõletud Akori orgus, ja rahwas pannid ühhe sure kiwwi hunnikko senna tuhha peäle tähheks märgiks ja rahwale õppetusseks, et nemmad ei wõttaks mitte ülle Jummala kelo middagi tehha.

Jummala wihha olli nüüd se nuhtlusse läbbi mõda läinud, et Israeli rahwas nüüd jälle julgeste oma waenlaste wasto woiksid minna ilma kartusseta ilma kahjota. Jehowa ütles siis isse Josua wasto: Ärra karda, ja ärra ehmata mitte ärra: wõtta keik sõa-rahwast ennesega, ja tousse ülles, minne Aji linna pole, wata, ma ollen Aji kunningast ja ta rahwast ja ta linna ja ta maad so kätte annud, ja sa pead Ajile ja ta kunningale teggema nenda, kui sa Jerikule ja ta kunningale teinud. Se käskmisse peäle läks ka Josua Aji linna alla, ja sai sedda kätte, sedda mõda kui Jum-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1740, lk. 12